

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137200473552/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

efter i Optegnelserne. „Nu, da mit højeste Ønske er opfyldt, burde jeg saa ikke være glad? Men tværtimod, jeg har ikke en glad Time, ja, jeg kan godt sige: ikke et glad Minut.“

Det er Mangel paa Selvtillid, som volder mig al den Ve.

„Gaar jeg ud til Wiene, da siger „det“ i mig: Du er ikke din Plads voksen! Gaar jeg til Bagger for at høres i mine Lektier, da hvisker „det“: Du kan dem ikke! Og saaledes gaar det med enhver Ting, som jeg foretager mig; altid den samme Utilfredshed, altid den samme Stemme: *Det* gaar ikke! *Det* kan du ikke!“

Jeg saa' med en Følelse af Beundring blandet med Misundelse op til min Broder John, der jo var i samme Kasus som jeg, havde forladt Handelen og var begyndt at læse til Polyteknikum. Knejsende, med rank Ryg, gik han frem ad den Vej, han nu havde valgt, glad og frejdig og sikker paa at naa sit Maal.

Jeg forstod ikke, at han „turde“, forstod ikke, hvor han hentede det store Mod og den trygge Selvtillid fra.

En Tid haabede jeg, at jeg maaske gik og bar paa en Sygdom, og at *det* var Grunden til al min Sorg og Kvide.

Jeg bad Gud om at skynde sig lidt med at lade denne Sygdom bryde ud: „Lad den komme jo før jo hellere, thi denne Tilstand er næsten uudholdelig!“

Samtidig med denne „Humørsyge“ kommer noget andet til, noget, der syntes at være min Mangel paa Selvtillid ganske modsat:

„Det er betænkeligt,“ staar der i Optegnelserne, „saa jeg i den senere Tid har lagt mig efter Kritik og Ironi. Jeg tror ikke, Hjertet bliver blødt af den Slags Arbejde, (?); men Verden er dog saa grin- og naragtig, saa det er umuligt at lade være at kritisere. Jeg er naturligvis lige saa grinagtig selv; f. Eks. naar jeg i mit onde og triste Lune vandrer lig en Statue omkring med himmelvendte Øjne og foldede Hænder. Jeg tror, at jeg næste Gang, det sker, skal gaa hen foran et Spejl for at le mig i godt Humør igen. Men det er sandt, Kragen, han mener jo selv, at han er et kønt Dyr; saa den Kur nytter nok ikke.“

— — —
Saa skifter Sindet, og Humøret bliver atter lyst.